

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: I. G.**, narozeného dne „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, 280 02, Kolín III, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2015, č. j. 97/DS/2015, JID: 5080/2015/KUUK/Ne,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 14. 1. 2015, č. j. 97/DS/2015, JID: 5080/2015/KUUK/Ne, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutova (dále jen „magistrát“) ze dne 26. 8. 2014, č. j. ODSČ-2/2-N-2014. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobce jako neodůvodněné a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

V žalobě žalobce namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť správní orgán nereflektoval na vyjádření obsažené v odvolání, že bude doplněno do deseti pracovních dnů, a nevyzval jej k doplnění podaného odvolání. Žalobce podotkl, že v tomto mu dal za pravdu i žalovaný, který vrátil vadný spisový materiál magistrátu k doplnění konkrétních odvolacích důvodů. Podle žalobce je tedy zjevné, že se magistrát věci dostatečně nezabýval a nevzal v potaz veškeré důkazy, které byly součástí spisového materiálu. Žalovanému žalobce vytýkal, že nereflektoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti žalobce poukazoval na přílohu doplněného odvolání, kterou tvořilo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve shodné věci, z něhož je zcela zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních a tato rozhodnutí označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce poukázal také na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, nebo ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, a zdůraznil zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Pokud jeden správní orgán rozhoduje uvedeným způsobem, je podle žalobce nepřiléhavé, aby totožný správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Žalobce uvedl, že tím by byla jednoznačně narušena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti.

Žalobce dále namítal nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů. Podle žalobce nemohou být oznámení o spáchání přestupku dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnávána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce zdůraznil, že konstatování žalovaného o specifičnosti blokového řízení a rozhodnutí v něm vydaného nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonných požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Žalobce s odkazem na rozhodnutí připojená k žalobě (bloky č. „X“, „X“ a „X“) poznamenal, že i přes specifičnost blokového řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi požadavky zákona tak, aby obsahovalo údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, a aby z něj bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, podle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, označil žalobce za nesprávný. Není totiž možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupce, od kterého nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a případně žádat nápravu.

Podle žalobce není podklad způsobilý pro záznam bodů, pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, neboť jednoznačným porušením zákona je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že měl být porušen § 18 odst. 3 nebo 4 nebo § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. V případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem podle žalobce není dostatečným popisem přestupku údaj „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy“, neboť z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a jako řidič, nikoli např. jako spolujezdec. Žalobce zdůraznil, že z rozhodnutí musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možné vyloučit, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci a přestupce neměl být trestán podle zákona o silničním provozu. Žalobce

kladl důraz také na to, aby údaje v rozhodnutí byly uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí vůbec mohlo být přezkoumáno. Pokud jsou údaje v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 127/2014 žalobce uzavřel, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, která je ovšem v tomto rozsudku přesně vymezena. Jednotlivé podklady je přitom nutno posuzovat individuálně a popisy skutku v rozhodnutí není možné paušalizovat. Ze zmíněného rozsudku podle žalobce vyplývá také to, že správní orgán by se měl jednotlivými podklady zabývat tak, aby případně mohl vyloučit nicotnost či nezpůsobilost.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal skutkový stav a k věci uvedl, že při svém rozhodování postupoval podle judikátů správních soudů a také to ve svém rozhodnutí zdůvodnil. Podle žalovaného není možné, aby správní orgány v tomto typu řízení rozhodovaly shodně, jak si to představuje žalobce. Jednotlivé projednávané případy se od sebe v detailech liší, a proto není možné, aby se názorem jednoho úředníka jednoho správního orgánu (otázkou zůstává, zda správným) musely řídit i ostatní správní orgány. Žalovaný konstatoval, že se k námitce zpochybňující způsob vyplnění pokutových bloků v napadeném rozhodnutí vyjádřil, když uvedl, že předloženým rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje není při svém rozhodování nijak vázán, neboť jde o jeho subjektivní názor, s nímž se žalovaný neztotožňuje. Dodal, že každý případ má svá specifika, která je nutno brát na zřetel. Podle žalovaného jsou správní orgány na všech stupních povinny při svém rozhodování postupovat v intencích příslušných právních předpisů a judikátů Nejvyššího správního soudu. Podotkl, že otázkou vyplňování pokutových bloků se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku sp. zn. 7 As 94/2012, a žalovaný při svém rozhodování z judikatury tohoto soudu vycházel. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že byl postupem správního orgánu zkrácen a svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Za neopodstatněnou označil žalovaný také námitku, že nereflektoval na sdělení žalobce, že odvolání bude doplněno do deseti dnů. Ze správního spisu je podle žalovaného zřejmé, že magistrát splnil svou povinnost žalobce k doplnění odvolání vyzvat. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť se nevypořádalo s jeho námitkami.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení

zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Přípisem ze dne 7. 1. 2014, č. j. ODSČ-2/B-2014, oznámil magistrát žalobci, že ke dni 4. 1. 2014 dosáhl celkového počtu dvanácti bodů v bodovém hodnocení a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu; současně zaslal žalobci také výpis z bodového hodnocení řidiče ze dne 7. 1. 2014 obsahující historii bodového hodnocení žalobce. Proti tomuto oznámení podal žalobce dne 20. 1. 2014 námitku. Magistrát si následně vyžádal od příslušných správních orgánů jednotlivé pokutové bloky vztahující se k přestupkům, za které byly žalobci zaznamenány body v registru řidičů.

Z bloku na pokutu ze dne 3. 3. 2013, série „X“, č. „X“, na částku 200 Kč vyplynulo, že žalobce dne 3. 3. 2013 v 16:25 hodin v obci Jirkov v ulici Chomutovská na výjezdu k silnici č. 13 vozidlem RZ „X“ porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu jednáním popsaným slovy „jako řidič nepřipoután bezpečnostním pásem“, a tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Z bloku na pokutu ze dne 2. 5. 2013, série „X“, č. „X“, na částku 200 Kč vyplynulo, že žalobce dne 2. 5. 2013 v 8:15 hodin v obci Chomutov v ulici Dukelská vozidlem RZ „X“ porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu jednáním popsaným slovy „jízda bez pásu“, a tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Z bloku na pokutu ze dne 9. 7. 2013, série „X“, č. D „X“, na částku 200 Kč vyplynulo, že žalobce dne 9. 7. 2013 v 11:00 hodin v obci Chomutov v ulici Dukelská vozidlem RZ „X“ porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu jednáním popsaným slovy „nepřipoután bez pásem“, a tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 4. 1. 2014, série „X“, č. „X“, na částku 500 Kč vyplynulo, že žalobce dne 4. 1. 2014 v 10:20 hodin v obci Chomutov v ulici Vinohradská vozidlem RZ „X“ porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu jednáním popsaným slovy „řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem“, a tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Na všech zmíněných pokutových blocích žalobce vždy připojil svůj podpis pod poslední větu v bloku uvedenou ve znění: „Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na obou (všech) částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části A bloku dne ...“.

Dne 23. 2. 2014 žalobce požádal o přerušení řízení, neboť podal podněty k přezkumným řízením ve věci přestupků ze dne 3. 3. 2013 a 9. 7. 2013. Magistrát usnesením ze dne 26. 2. 2014 řízení o námitkách přerušil do skončení zmíněných přezkumných řízení. Přípisem ze dne 9. 4. 2014, č. j. KRPU-45803-7/ČJ-2014-040364, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, sdělila magistrátu, že v uvedených dvou případech nebyl shledán důvod k postupu podle § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a pokutové bloky nebyly zrušeny. Podáním ze dne 22. 4. 2014 žalobce magistrátu sdělil, že podklady nejsou kompletní, neboť podává návrh na provedení přezkumného řízení ve věci dalších záznamů, a požádal o opětovné přerušení řízení. Magistrát usnesením ze dne 19. 5. 2014 řízení o námitkách přerušil do skončení přezkumného řízení ve věci přestupku ze dne 4. 1. 2014. Přípisem ze dne 24. 6. 2014, č. j. KRPU-115446-4/ČJ-2014-0400DP-05, Policie České republiky, Krajské

ředitelství policie Ústeckého kraje, sdělila magistrátu, že u podnětu k přezkoumání rozhodnutí ze dne 4. 1. 2014 nebyl shledán důvod k postupu podle § 95 odst. 1 správního řádu a bloková pokuta nebyla zrušena. Přípisem ze dne 8. 7. 2014 magistrát vyzval žalobce, aby se seznámil s podklady rozhodnutí a poučil jej o možnosti do pěti pracovních dnů od doručení přípisu se k těmto podkladům vyjádřit. Současně magistrát žalobce vyzval, aby doložil výsledek přezkumného řízení, což žalobce neučinil.

Rozhodnutím ze dne 25. 8. 2014, č. j. ODSČ-2/2-N-2014, magistrát podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítl námitky žalobce jako neodůvodněné a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, v němž přislíbil doplnění odvolání do deseti pracovních dnů. Po marném uplynutí této lhůty magistrát žalobce přípisem ze dne 29. 9. 2014 vyzval k odstranění nedostatků odvolání. Žalobce následně odvolání doplnil. O tomto odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nereflektoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze kterého je podle žalobce zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních a označil je za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Soud pečlivě prostudoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm řádně vypořádal všechny odvolací námitky, a to včetně námitky poukazující na zmíněné rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. K tomuto rozhodnutí žalovaný na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že jím není vázán, neboť jde o subjektivní názor Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, se kterým se žalovaný neztotožňuje, neboť každý případ má svá specifika, která je nutno brát na zřetel. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že správní orgány na všech stupních jsou povinny při svém rozhodování postupovat v intencích judikátů Nejvyššího správního soudu a řídit se jimi, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 94/2012, který se zabýval žalobcem namítanou otázkou způsobu vyplňování pokutových bloků. Z uvedeného podle názoru zdejšího soudu naprosto jednoznačně vyplývá, že se žalovaný s námitkou upozorňující na odlišnou rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje řádně vypořádal, přičemž ve své argumentaci reagoval na žalobcem předložené rozhodnutí a zároveň zodpověděl i námitky zpochybňující způsobilost pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů. Vzhledem k tomu, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal i všechny ostatní odvolací námitky, soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

K námitce žalobce, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť správní orgán nereflektoval na vyjádření obsažené v odvolání, že bude doplněno do deseti pracovních dnů, a nevyzval jej k doplnění podaného odvolání, soud zdůrazňuje, že magistrát lhůtu zmíněnou žalobcem v odvolání respektoval a po jejím marném uplynutí přípisem ze dne 29. 9. 2014 vyzval žalobce k doplnění předepsaných náležitostí odvolání. Byl to tedy

především žalobce, kdo předmětnou lhůtu, kterou si sám stanovil, nedodržel. Soud dále připomíná, že magistrát vyzval žalobce k odstranění vad odvolání sám, aniž před tím předložil spis žalovanému k rozhodnutí, resp. aniž by mu žalovaný vrátil údajně vadný spisový materiál k doplnění odvolacích důvodů, jak tvrdí žalobce v žalobě. Tato tvrzení žalobce se nezakládají na pravdě. Vzhledem k tomu, že žalobce své odvolání ve lhůtě stanovené magistrátem doplnil a žalovaný se všemi uplatněnými odvolacími námitkami zabýval, soud konstatuje, že popsáním postupem správních orgánů, který byl plně v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu, nedošlo k žádnému zkrácení práv žalobce a nebylo tím ani porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Uvedená žalobní námitka tedy není důvodná.

Před vypořádáním dalších žalobních námitek považuje soud za vhodné připomenout, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V praxi to znamená, že za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103, dostupný na www.nssoud.cz).

Z uvedeného popisu řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, dostupném na www.nssoud.cz, v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.

V případě námitek proti zaznamenání bodů může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 správního řádu stát usnesením vydaným ex officio (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103, dostupný na www.nssoud.cz).

Právě z výše citovaných úvah vycházel soud při hodnocení dalších žalobních námitek. K námitce žalobce, že oznámení o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci, soud konstatuje, že magistrát si před vydáním svého rozhodnutí opatřil všechny pokutové bloky, na základě kterých byla vyhotovena jednotlivá oznámení o spáchání přestupku, jež byla podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Předmětná oznámení magistrát porovnal s jednotlivými pokutovými bloky a v odůvodnění svého rozhodnutí jednoznačně vyslovil, že údaje zaznamenané na všech vyžádaných pokutových blocích dokládají správnost údajů uvedených v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení, která byla na jejich základě vyhotovena, a dále dokládají i opodstatněnost záznamu bodů. S tímto závěrem magistrátu, který následně v napadeném rozhodnutí potvrdil také žalovaný, se soud plně ztotožňuje.

Jak již bylo uvedeno výše, v případě pravomocných rozhodnutí vydaných v blokovém řízení se presumuje jejich správnost, a to za předpokladu, že nejsou nicotná. Nic takového ovšem žalobce nenamítal a ani soud neshledal, že by takovou vadou některé rozhodnutí vydané v blokovém řízení trpělo. Presumpce správnosti rozhodnutí však ještě neznamená, že každé takové rozhodnutí bude způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Způsobilost podkladu totiž závisí také na tom, zda tento podklad obsahuje dostatek údajů umožňujících subsumpci konkrétního protiprávního jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, která přiřazuje k jednotlivým porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích počet bodů za tato jednání. Nezbytnou podmínkou pro provedení záznamu bodů za přestupek projednaný v blokovém řízení je tedy dostatek relevantních údajů v pokutovém bloku.

V projednávané věci byly žalobci zaznamenány body za přestupky spáchané ve dnech 3. 3. 2013, 2. 5. 2013, 9. 7. 2013 a 4. 1. 2014. Soud prostudoval příslušné pokutové bloky a shledal, že je v nich vždy uvedeno, že se jedná o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívající v porušení § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona, přičemž jednotlivá konkrétní přestupková jednání jsou popsána slovy „jako řidič nepřipoután bezpečnostním pásem“, „jízda bez pásu“, „nepřipoután bez. pásem“ a „řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem“.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupném na www.nssoud.cz, „[s] rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé

a zkratkovitě formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým ... odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, ... [pokud se] jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“

Zdejší soud neshledal žádný důvod se od uvedených závěrů, které Nejvyšší správní soud zopakoval i v žalobcem zmíněném rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39, dostupném na www.nssoud.cz, jakkoli odchýlit, a proto konstatuje, že přestupkové jednání žalobce bylo ve všech pokutových blocích identifikováno natolik přesně, že umožnilo podřazení těchto jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů. Podle názoru soudu totiž samotné uvedení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu v pokutovém bloku vede k jednoznačnému závěru, že řidič motorového vozidla porušil povinnost být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, neboť v tomto ustanovení není žádná jiná povinnost řidiče, či jiné osoby, upravena. Vzhledem k tomu, že všechny pokutové bloky obsahovaly také slovní popis přestupkového jednání, jak byl citován výše, nevznikají podle názoru soudu absolutně žádné pochybnosti o tom, za jaké přestupkové jednání byl žalobce pokutován. S ohledem na tato zjištění shledal soud argument žalobce, že z pokutového bloku musí být zřejmé, zda přestupce porušil povinnost být připoután za jízdy a jako řidič, nikoli např. jako spolujezdec, zcela účelovým. Podle přílohy k zákonu o silničním provozu se za porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem zaznamenají pachatelé tohoto přestupku tři body. Žalobce se tohoto přestupku dopustil celkem čtyřikrát, proto mu bylo zcela oprávněně zaznamenáno celkem dvanáct bodů.

K námitce žalobce, že argument žalovaného o specifičnosti blokového řízení a rozhodnutí v něm vydaného nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonných požadavků na takovýto druh rozhodnutí, soud konstatuje, že s ohledem na platnou právní úpravu a citovanou konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu neshledal, že by některé z rozhodnutí vydaných v blokovém řízení o přestupcích, za něž byly žalobci zaznamenány body v registru řidičů, vykazovalo vady, které by je činily podkladem pro provedení záznamu nezpůsobilým. Tvrdí-li žalobce v této souvislosti, že i přes specifičnost blokového řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi požadavky zákona a odkazuje-li na rozhodnutí připojená k žalobě (bloky č. „X“, „X“ a „X“), soud opakuje, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru může být

zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Není tedy třeba posuzovat splnění všech požadavků zákona, pokud jde o obsah pokutového bloku, ale toliko jeho způsobilost k provedení záznamu bodů, tedy zda se jedná o rozhodnutí pravomocné, zda není nicotné a zda obsahuje dostatek údajů pro identifikaci konkrétního přestupkového jednání a jeho podřazení pod příslušnou položku přílohy zákona o silničním provozu. Tyto podmínky byly v případě pokutových bloků ze dne 3. 3. 2013, 2. 5. 2013, 9. 7. 2013 a 4. 1. 2014 splněny. Pouze na okraj soud poznamenává, že tyto pokutové bloky obsahují i všechny žalobcem vyjmenované informace, tj. údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, popis přestupkového jednání, jeho kvalifikaci podle konkrétního ustanovení zákona a údaj o tom, jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena.

Žalobce dále v žalobě zpochybňoval argument, že přestupce svým podpisem na pokutovém bloku dal souhlas s projednáním věci v blokovém řízení a správností takového rozhodnutí, neboť podle žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupce, od kterého nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a případně žádat nápravu. K této námitce soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, ... neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16, dostupný na www.nssoud.cz).

Zdejší soud připomíná, že se žalobce v průběhu řízení o námitkách v případě tří rozhodnutí v blokovém řízení pokusil o jejich změnu či odstranění, když podal podněty k zahájení přezkumného řízení. Magistrát na žádost žalobce řízení o námitkách přerušil a vyčkal, jak příslušný správní orgán s podanými podněty naloží. Policie České republiky,

Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, však u všech tří podnětů k přezkumnému řízení neshledala důvod k postupu podle § 95 odst. 1 správního řádu a pokutové bloky nezrušila. Tato skutečnost jen dále podporuje závěr, že pokutové bloky vyhovují zákonným požadavkům na daný typ rozhodnutí. Soud proto uzavírá, že se magistrát i žalovaný projednávanou věcí zabývaly dostatečně a vzaly v potaz veškeré rozhodné skutečnosti a důkazy, které byly součástí spisového materiálu.

K námitce žalobce zdůrazňující zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, soud uvádí, že uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného tímž nebo jiným správním orgánem. Správní orgán se proto zásadně může odchýlit od své dosavadní správní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu rozhodujícího v obdobných věcech, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní. Tomuto požadavku žalovaný v projednávané věci dostál, neboť své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a rozhodl plně v souladu s ní. Zdejší soud proto shledal, že postupem ani rozhodnutím žalovaného nebyla narušena rovnost účastníků před zákonem, jak tvrdí žalobce, a nedošlo ani k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, resp. zásady legitimního očekávání. Skutečnost, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhoduje v podobných případech jinak než žalovaný, nepředstavuje podle názoru soudu dostatečný důvod k tomu, aby bylo věcně správné a řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného zrušeno, když navíc žalobcem předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neodpovídají aktuální a konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Ve vztahu k dalším žalobním námitkám týkajícím se nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů, pokud jde o překročení nejvyšší povolené rychlosti, místo spáchání přestupku a čitelnost údajů v pokutovém bloku, soud směrem k žalobci poznamenává, že se jedná toliko o obecná tvrzení, u nichž žalobce nijak nespecifikoval, jak se konkrétně měla projevit v projednávané věci a zasáhnout do jeho práv či povinností, tedy zda v tomto kontextu správními orgány vytýká, že se dopustily určitých konkrétních pochybení. Soud upozorňuje žalobce na skutečnost, že judikatura správních soudů formulovala poměrně přísné požadavky na to, jak mají vypadat žalobní body, aby se jimi soud mohl věcně zabývat. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že „[l]íčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz). Citovaným požadavkům předmětné žalobní námitky nevyhovují, a proto se jimi soud nemohl blíže zabývat.

Soud uzavírá, že záznam bodů žalobce v registru řidičů byl proveden plně v souladu s příslušnými právními předpisy na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích žalobce, která jsou způsobilým podkladem pro záznam bodů. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. dubna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová